Eha valu üks noortmees väga vaivas, mis mitme=foa kaa
na=talle fünnitiwa, — fäga väärd kangelane noormees kõik
õra, nüa otse pilge=mõõtuse, ja hindma jälgusse nüa jõuny
päfemise=teed, ujuvatsse nimelisse, kumala valge manu. Ku
te väige see vunnillasse kedre, weerest veereni, mulgass nul
gani läbi olli naünü, — kõige tema ülen paigan, Kõrgen üle
ron, vasta kummitud laske, üle vaimese pajakese. Kogt vaivat
kaesi pea läbi väir mahtuda. Tugeva jõungaga noormees nuhud
päält pajakesest wälla, ja vörille, kumala tendelõhä jeuke
tälle fäält, wastse elo lootusega vasta. Kole tugeva põega na
dar tema vindmerde müürütüst kivest kinni, mis kõwa jõuwaga
noormehe vastiste formi vaihel värjiwa. Veel vindmomboga tõmma
ta, — ja üks suur müüri=tükk talli suure kolinaga müüriist välla
kost kotselin õõne tundesene, tema lühikesse lõigetuisi hinusest
kibutas. Seuree vaiwaga, warba=künsti, müüri pilse vajuten, jõu
te viünate päfemise vaja pääle; kogt ta parsupi läbi mattes.
Kõige Kõrgembat teemäten, imeliku abi ja päftmise eest, fatte tema
põlvile maha, kogt ta ka vutte minemä rühke, et kiiki teä alaste
oleksin nagemia ei jõhtus, kumi ei võtas. —
Küll olli täll kaijus ja kelle, oma palgi ihe pääle kaijen, neda
kuninglikku rõiwa katiwa, ja kellad kuninglik vaevamad, weel ilda
eiga kaen olli, ent müüd jäiwa kõik ta võivaja vaevaner furma=
fängi vambreke, ja ta pidi müüd alaste, kulmä öö tunde käen
lõdifema ja värifema. Ta vaibas fün efi kenda pääle, et ta,
ker maailma pääle tarkust ahma tulnu, müüd nü rummal on
olnu, nina nibbide jõsvuse fummi furma fängide tulnu. Nii
Kitsdaste kehitfelen ja joosten, fai ta kogemada merewaerde, kon
kalameke parajaste valla noodast välä kojafiwa. Ta läts ilma
kõtsenemädä, kogt et kõda olli; neide manu, keit neide ette kummal
maha, lei võti ette, nina pallel Kristuse nime pääle, kendele võiv
millegä omma elaste ihe pätta. Kelde=fõnega kalameke amm
ra tälle, üks oma pääl mõtse kaisi, tõine oma pääli=püsti, nina
kolmas kalameel oma sütäva kaviese. Eki kai ühte, kumalad kuni
ga poig võivile, ja ta läts neid fõnemst teemäten, nina neide lühi
delt jutusten, et ta võivide kaest eluga pärnä, kumalaga. Noormees
läts müüd õdwa pilfamat võt ommi fõameeste manu, neide kortsi,
nina aije nema üles, ker ka kõik väga nina wigsi olli fõnnakuulma
nina kõik vutta valmi, kodo minemä, mis ka õ õgsal, enne valgest fünd
Weel teel, kui valge kai, näüa temä alamba, mõtgutsin võivin nei
Kõrge perremees om. Sedamaid and üks fõameeste ülemtsse oma võiv
tälle, mida kuninga poig ka lahsete vasta võtt, nina perest omile

alamtile väi jutustas, mis pugutsin furma=fängin, ta täämba õõse mea
nu, nina päält weel üles ka tulnu, koke paanda, ja väip olla ka tahan.
dagi, ujuvate omma ainuma jäänü. Kõstelle tänuen, ja kumalad
tehnatsk (tänäden) kulsiwa kõik fee imeliku kõhe ja päfemise kuda
päält. Mitu nimd läts reisin mööda, küll kuiwa maad, küll mere
pite, enne kui kodo=linna torni=paistma nakkiwa. Säir fõnse
vastat olli mõõda=läinnü, kooni kuninga poig, ja ta fõameke=
neid müünast kõrda olliwa näänü. Kõik, neid ülemitme aja
nätä, paistutas kõiki fämi pitsarit, spiraalidult kuninga poja oma=
deli, ner ja furma=fängü nagoma olli fõetü. —
Kuninglikku vaevamba olliwa ja kotos väga murren, oma poja
perest, ker nü kauva aawa aija neist teedmata maailma kõtuse
kaünü. Küll murekt ega, küll iku emä, palgi pitsarit, oma fõamest
ormastadu ainuma poja pärast, nina väp olla, neide eest=palvete nõnu
silmäpitsaride perast võitsgi summat temä noort ello, furma ataste
kammarte vaihelt pästä! Kui ta pääle nuu imeliku jõhtumiste
nina jutustuste, ka omast furma fängüst, nina päält päfemisest
papätar. — Kõik emä kui nilaine=latsi (lapsi, ker veel emaarmsi; Note transl.)
kõik ka nimelemise aig, kooni poig oma kus õra jutustas, feenitem=
naini, kui ta fõarõe ülemba kaest nee võiwa fai; ninna ta ommi
kuninglikke vaevamba ette aste, ker kõigest fõameest kumalat
tehnsiwa (tänäsiwad) et ta neide poja terwelt tagasi lasta tulla.
Mõni nimd läts kodo elon mööda, — fõalaste poig jällegi
ommi vaevamba ette palvega, et ta fõmä tagasi=tahap vain=
nä, nina mõrsjatele ja võõrsidele kätte maksa, ker nii kiimsa
furma=fängü üles päänü olliwa. Elsa ja emä olliwa väe=
ga vasta, — ent kui poig ommi palvidega ka väega pääle
kaue, et ta kuja tegijile kätte tahap maksa, nimd neide õra=
valeduide verd valge ette tuuwa, ker selle furma=fängi läbi
nü paljelat ohsa omma faanu. Kuninglikku vaevamba
kaalewa ka efi orja tegu ülegä ümbre õra, ja ei nõa enämb
nõuwa leha ja veregä, enge ainuwa poja palvele perrä,
fest et nemä õra näüa, et fee tõsilde ei wõi tulla. Nemä
ainuwa ka omalt poolt kõik oppuse pojale kaafa, kõigun pöi=
gun, ega fammu pääl ette kaija, nimelt ülinan, kon nü tõse
kuija tegijide felts=kond elääp. Biel fuuremba fõameeste hul=
gu, nina vahwambide foldaregä=kaadiwa vaevamba tõest
kõrda oma poja, nui källe mosjat, nina karistajat, võõrale=